

POSTANOWIENIE

20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 20 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E. K.

przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w K.

i H. M.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K. i H. M.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 19 marca 2024 r., I ACa 2326/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwani M. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w K. i H. M. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 19 marca 2024 r., zaskarżając go w części, tj. w zakresie w jakim Sąd oddalił apelację pozwanych, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w przypadku stwierdzenia ku temu podstaw – o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w części uwzględniającej powództwo i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w zaskarżonej części i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w toku postępowania odwoławczego i podejmowanych przez Sąd drugiej instancji czynności procesowych o charakterze decyzyjnym nie zostały zrealizowane podstawowe funkcje sądu odwoławczego, tj. funkcja rozpoznawcza i kontrolna, co przejawia się tym, że w sprawie doszło do licznych uchybień natury procesowej (oraz materialnej) o charakterze istotnym, skutkiem których zapadłe w sprawie rozstrzygnięcie jawi się jako oczywiście i rażąco wadliwe pod względem wymogów stawianych przez procedurę cywilną, a w konsekwencji – sprzeczne z podstawową zasadą sprawiedliwości procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Pozwani nie wyjaśnili, jaki przepis bądź przepisy zostały ich zdaniem naruszone w stopniu kwalifikowanym, przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi. W tym fragmencie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w ogóle nie został wskazany żaden przepis prawa, do którego mogłaby się odnosić czwarta przesłanka kasacyjna (s. 19-20 skargi kasacyjnej). Taka konstrukcja wniosku wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Ponadto zasadnicza część argumentacji skarżących jest wymierzona w dokonaną przez Sądy *meriti* ocenę dowodów i poczynione na tej podstawie

ustalenia faktyczne. Jednak ta sfera uprawnień jurysdykcyjnych sądu nie może być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, gdyż w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów a zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Z ustanowionego zaś w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. m.in. wyroki SN z 4 września 2014 r., II CSK 478/13, i z 4 września 2014 r., I PK 25/14). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie jest dotknięte tak fundamentalnymi wadami, które uniemożliwiałyby dokonanie jego kontroli kasacyjnej, a zwłaszcza tego rodzaju uchybieniami, które widoczne byłby *prima facie*, co usprawiedliwiałoby tezę o oczywistej zasadności skargi.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(D.Z.)

[aʔ]